

Зарубки на пам'ять

ПРО ЩО РОЗПОВІЛИ МОГИЛИ...

В центрі гощанського цвинтаря, під покровом дерев стоїть кам'яний двометровий хрест. На одному із його боків розрізняється напис: "Сей крестъ сооруже́нь крестьянами местечка Гощи..." Далі — нерозбірливо: час виів літери. Але на правому боці текст продовжується: "...для приходского кладбища сентября 4-го дня 1900 г."

Отже, кладовище у нас старовинне. В цьому році йому мине 96 літ. Бо, як відомо, подібні пам'ятні хрести встановлювались в день розбиття цвинтарів.

Поряд з монументом кілька давніх надгробків. Ті, хто під ними, вже давно канули у вічність. Але написи збереглися. Написи-зарубки. Німа пам'ять.

«Здѣсь покоится прахъ Анастасіи Игнатіевны Сидь. Род. 8 янв. 1833. Сконч. 9 дек. 1904. Незабвенной же́нь и матери.» Ці слова — на полірованому чорному граніті.

А ось надгробок у вигляді двох обрубаних і переплетених дерев. На чорному тлі викарбувано: "Йосифъ Кузмичъ Павловский. 1873 IVII — 1907 7/XI. Со святы-

ми упокой Христе раба Твоего Йосифа. Мир праху твоему дорогой Юзя.»

Децо осторонь — надгробок без хреста (зламали). Читаємо: "Під сім хрестом спочиває р.б. Євфросинія Мастерчук. Умерла 3 лютого 1893 р. на 43 році життя».

Збоку — кілька скромніших могил. Їх зовнішній вигляд однотипний — стилізована купа каміння, увінчена терновим хрестом. Написи майже стерлись. Ось вони:

«Татьяна Евгениѣва...»

«Наталія Даниілова Лебедь (чи Левадь — Ред.). 6 апр. 1870 — 8 фев. 1910. Мир праху твоему дорогая Наташа».

«Здѣсь покоится младе-нецъ... полицейскаго... ах-ранника...»

І зовсім в стороні — майже зруйнований надгробок у вигляді півметрової колони з барельєфними гілочками. Струшуємо пил, читаємо: "...малюти... Руся Ивано... Юрець. 4 окт. 1891 — 8 янв. 1893."

... Давно вже немає цих людей. Неживі, певно, і діти, внуки. Тож пом'янімо їх. За це буде віддяка.

Василь ВАСИЛЬЧУК.